

ham som Læge, baade til sig selv og sin Moder, og været tilfreds med ham som Læge. Ikke desto mindre træder ham frem for hele Offentligheden som Mandens Anklager.

Det er samtlige Langhoffs Anklagere; de syv Mænd, som her ere afhørte, og naar man samler deres Vidnesbyrd sammen, synes jeg, at man faar Billedet af en Mand, hvem Provinslivet har angrebet maaske ikke saa lidt, og som daarligt kan taale Selskabeligheden og megen Spiritus paa offentlige Steder i Sakskøbing, men Billedet af en egentlig Dranker eller en drikfældig Person forekommer det mig ikke, at man faar selv efter hans Anklageres Vidnesbyrd, og hvis patologiske Fænomener, som sporadisk have ledsaget Beruselsen hos Langhoff, have været afgørende for hans Afskedigelse, maa Dr. Muus indsættes i alle sine tidligere Værdigheder, thi om disse har Dr. Muus været fuldkommen uvidende. Om dette har han intet som helst kunnet fortie for Ministeren, thi om dette vidste Dr. Muus absolut intet paa det Tidspunkt, hvor han beskyldes for at have begaaet Fortielser overfor Ministeren. Men da Langhoff siden Sommeren 1910 har været afholdende fra Spiritus, ere vel sagtens ogsaa de accessoriske Følger af Beruselsen fjernede.

Jeg skal endnu blot tillade mig at gøre opmærksom paa den Maade, hvorpaa der er afhørt Vidner ikke under Politiretsforhørene, men til Oplysning i den private Injuriesag, som var anlagt imod Redaktør Reventlow. I det er der forelagt Hofjægermester Brun følgende Spørgsmaal: „Omtalte Vidnet ved nævnte Lejlighed“ — det var, da Hofjægermester Brun talte med Dr. Muus — „Vidneindstævntes“ — det er Langhoff — „Drikfældighed, og udtalte Vidnet“ — det er Hofjægermester Brun — „der er Medlem af Direktionen for nævnte Anstalt, at man i Direktionen var ganske klar paa, at det var ganske uforsvarligt at beholde Vidneindstævnte som Læge der“, hvortil Hofjægermester Brun svarede: „Ja i det hele“ eller noget lignende. Det kan man forstaa saaledes, at Hofjægermester Brun skulde have sagt til Dr. Muus, at Langhoffs Drikfældighed var saa slæm, at det af den Grund var uforsvarligt at beholde vidneindstævnte. Men dette er, som den højtærede Justitsminister er bleven oplyst om af Dr. Muus,

der desværre ikke, som han burde være, er bleven stævnet til at paahøre denne Vidneførsel, ikke rigtigt. Thi det, som Hofjægermester Brun har sagt, er, at han har hørt Rygter om Langhoffs Drikfældighed, og at Langhoffs Uenighed med Direktionen for Sakskøbing Sindsygeanstalt var af en saadan Beskaffenhed, at det paa Grund af denne Uenighed var uforsvarligt at beholde Langhoff paa Sindsygeanstalten. Det er dette, Hofjægermesteren har beediget, ikke, at han har sagt til Dr. Muus, at Langhoff var saa drikfældig, at han af den Grund ikke kunde være ved Sindsygeanstalten. Dette har Dr. Muus oplyst mig om.

Men saa bør da virkelig ogsaa, naar man vil danne sig et sandfærdigt Billede af Langhoff, de lyse Streger i dette Billede tegnes op, og dem er der mange af. Mange af Vidnerne omtale Langhoff særdeles godt. Det kan for det første anses for fuldkommen fastslaaet, at Langhoff ikke i et eneste Tilfælde har vist sig beruset i sin Lægepraksis eller i Udøvelsen af sin Lægegerning. Han beskyldes kun i et eneste Tilfælde af en Sygeplejerske for, da han er bleven telefonisk tilkaldt til en anden Læges Patient for at give denne en Morfinindsprøjtning, at have været beruset, men der er oplyst saa meget imod dette af andre, som vare til Stede, og angivet saadanne Grunde for Langhoffs Optraeden der paa alle enkelte Punkter, at dette maa anses for afkræftet, ja egentlig modbevist. Ellers har han afgjort ikke en eneste Gang vist sig beruset i sin Praksis. Der er overhovedet ingen, der udtaler andet end Ros om Langhoff som Læge. En Sygeplejerske, som har været meget i Berøring med Langhoff, Frk. Olga Marie Nielsen, udtaler — jeg skal tillade mig at oplæse nogle faa Linier — „at hun i to Aar har været Sygeplejerske i Rørbæk og i denne Egenskab haft rig Lejlighed til at se Langhoff under Udøvelsen af hans Lægegerning. Den 1. April f. A.“ — det er 1910 — „blev hun ansat som Sygeplejerske ved Byens Sygehus paa det Tidspunkt, da Langhoff frattraadte Stillingen som Sygehuslæge. Hun har dog ofte senere set Langhoff, der hyppigt havde Patienter liggende paa Sygehuset og under saadanne Forhold daglig aflagde Besøg paa dette. Hun har ingen Sinde set Langhoff hverken i sin Lægegerning eller udenfor denne paa-